

Estis januaro 2007 kaj tro longe mi jam estis en Lahoro. Mia biciklista koro devis daŭrigi. Kiam mi alvenis al la pakistana oficejo de migrado ĉe la landlimo al Hindujo, tie jam atendis alia biciklisto. Ni tuj interkonatiĝis. Mohamed el Irano biciklas ĉirkaŭ la mondo kun la celo planti arbon en ĉiu urbo kiun li pasas, por atentigi la homaron, ke ni bezonas arbojn (vidu: www.weneedtrees.com). Kune ni daŭrigis al la pordegoj por Hindujo. De tie multaj ruĝvestitaj homoj venadis en vico kiel formikoj, ĉiuj portante sakon kun terpomoj au cepoj sur siaj kapoj, kaj aliaj ruĝvestitaj homoj iris tien kun skatoloj sur siaj kapoj. Strange, ni pensis. Kio okazas? Iom poste ni vidis, ke en la mezo inter la du landlimaj pordegoj la ruĝvestitaj homoj transdonis la skatolojn al bluvestitaj homoj el Hindujo, kaj ricevis de ili la pezajn sakojn. Ni montris niajn pasportojn al la soldatoj kiuj supervidis tiun transliman varinterŝanĝon, kaj ni povis trapasi.

Jam 30 kilometrojn post la landlimo en la urbo Amritsar kun ĝia belegra ora templo kaj multaj biciklo-rikŝoj ni restis dum tri tagoj. Mohamed invitis min planti arbojn en la botanika ĝardeno kun la helpo de la urba hortikultura inĝeniero. Bicikli kaj planti arbojn, kia bela simbolo por la vivo kaj la paco! De Amritsar la vojoj de mi kaj Mohamed jam disigiĝis. La biciklisto el dezertplena Irano stiris norden al la himalaja montaro, la biciklisto el montara Svislando stiris suden por trapasi la dezerton de Rajastan.

Tra lokoj kiel Jaipur kun ĝiaj ruĝaj konstruaĵoj, Bharatpur

kun fortikaĵo kaj nacia parko plena je birdoj, Agra kun la mondfama Taj Mahal, Orchha kaj Kajhuraon kun iliaj hindaj temploj, mi atingis la tute nekonatan urbon Ajaygarh, kie mi estis invitita de viro nomita Ajay, amiko de amiko. Tridek kilometrojn antaŭ Ajaygarh la soseoj malaperis kaj iom poste mi renkontis homojn, kiuj vojaĝis per elefanto. En Ajaygarh mi demandis pri la vojo al la palaco, kiel telefone al mi klarigis Ajay. Kaj prave, oni indikis al mi la vojon al malnova grandega domo. La pordego estis malfermita kaj mi eniris. Servanto bonvenigis min kaj vokis Ajay. Nur tiam mi komprenis, ke Ajay estas la Maharaĝo de Ajaygarh. Proksimume miaaĝa, li estas la plej maljuna filo de la iama reganto de tiu urbo, kaj kvankam formale li ne plu havas iun povon, li ankoraŭ estas respektata de la tuta loĝantaro. La homoj kliniĝis antaŭ ni, kiam, ĉirkaŭite de pluraj servantoj, ni piede trapasis la urbon por viziti kelkajn belajn malnovajn sed forgesitajn templojn en la arbaro sur la apuda monteto.

En la urbo Varanasi ĉe la rivero Gango, kelkajn tagojn poste mi denove renkontis Mohamed. Ĉi-foje ni plantis arbojn ĉe budhista lernejo kun la lernantoj. En Varanasi mi restis preskaŭ tutan semajnon, ĉar ĉi-tie mi devintus preni gravan decidon: Kien daŭrigi?

Teorie, forlasi Hindujojn

orienten eblas nur per flugiloj. Praktike, mi volis pruvi la malon. Unu ebleco estus iri norden kaj provi la vojon tra Nepalo, Tibeto kaj Ĉinio, por atingi Vjetnamion. Sed, laŭ multaj raportoj, la ĉinaj oficistoj ne permesas eniri Tibeton el Nepalo per biciklo, kvankam tiu vojo estas bone konata ĉe biciklantoj aldirektaj. Ĉu tamen mi provu?

Ne, finfine mi decidis daŭrigi orienten al Kolkato. De tie estus vojo tra Burmao. Sed ankaŭ tiu vojo ŝajnis malebla, ĉar laŭ miaj informoj oni ne povas ricevi la necesajn permesojn, nek por trapasi la nordorientajn provincojn de Hindujo, nek por iri de centra Burmao orienten al Tajlando. Do anstataŭ perdi tempon diskutante kun oficistoj mi decidis tuj provi la vojon tra la maro. Per ŝipo mi volis atingi Tajlandon, kvankam multaj homoj diris al mi, ke ankaŭ tio ne eblas.

Kvar tagojn daŭris la vojaĝo per regula ŝipo el Kolkato al Port Blair, la ĉefurbo de la Andamanaj insuloj. Tiuj insuloj estas pli proksimaj al Tajlando ol al Hindujo, tamen ili ankoraŭ apartenas al Hindujo. La tagon post mia alveno en Port Blair mi tuj provis trovi ŝipon al sudorienta Azio. Kiel mi jam atendis, ŝajne nek pasaĝera, nek kargo-, nek fiŝista ŝipo iris tien. Mi do devos petveturi jahton.

Estis la fino de la sezono, kaj tiun tagon estis ankrita nur unu eta motorjahto antaŭ la haveno. Mi tuj ekkonsciis, ke petveturado ne estos facila. Mi do preparis afiŝojn pri mia peto, distribuis ilin al la havenmastro, al jahtagento, kaj gluis ilin al taŭgaj lokoj en la haveno. Dum la venontaj tagoj, ĉiam kiam mi vidis novan jahton, mi sidis ĉe la marbordo kaj atendis ĝis kiam el iu jahto alteriĝos homo, al kiu mi klarigos mian peton kaj transdonos la afiŝon kun miaj kontaktdetaloj. Mi estis bonŝanca. Jam post tri tagoj mi trovis jahton kiu akceptis preni min al Phuket. Estis velŝipo de svisa paro, kiu ĝojis esti akompanata de samlandano por la kvartaga pasaĝo al Phuket.

Survoje el Tajlando al Indonezio mi renkontis Mohamed trian fojon. El Varanasi li estis biciklinta al Katmanduo en Nepalo, de kie per aviadilo li alvenis en Kuala-

Vulkana pejzaĝo en Javo

Vendoplaco en Ajaygarh